Jazus in Eseni, 3 del

67. Roklus skuša pred Gospodom opravičiti svojo nepoštenost

1 Roklus reče: "Najbolj vzvišeni od vseh prevzvišenih! Dokler nisem mogel verovati v Boga, je bila to dogovorjena zgodba, ki se ji je doslej predajal ves razumni svet, in ta zgodba, ki pravzaprav sploh ni zgodba, se pa z njo dela skoraj vsa svetovna zgodovina, se imenuje politika, državniška modrost. Ta zahteva, da človeku, ki ga natančno ne poznamo, ne nesemo takoj na nos vsega, kar nameravamo sami pri sebi. Ni pa nujno, da nameravamo kaj slabega z nekom, s katerim smo nekako povezani, in vendar je zmeraj priporočljivo čisto resnico ohraniti v ozadju, ker se je po mnogih izkušnjah vse prevečkrat izkazalo, da z golo resnico povzročimo pri ljudeh več hudega kakor dobrega.

2 Najprej moramo človeka po vsakovrstnih stranskih poteh šele dodobra spoznati - in to ni lahka naloga in lahko delo -, preden ga vpeljemo v resnico; sicer sploh ne moremo vedeti, po kateri strani je sprejemljiv za resnico! Noben človek namreč ni, posebno glede samega sebe, poseben prijatelj resnice polne svetlobe. Veliko ljubša mu je tema, razširjena okrog njega, in v tem je tudi razlog, zakaj sem mladeniču nekoliko prikril svojo notranjo resnico. Sicer pa je po vsem svetu znano, da otroke šele z različnimi neresnicami vodijo k resnici, in modri starši tudi vedo: če bi svojim otrokom takoj začeli oznanjati resnico, bi iz malih vzgojili le malo. dobrih in olikanih.

3 Res je, da sem se mladeniču pokazal drugačen, kot sem bil; toda s tem mu nisem škodoval in mu škode tudi nisem mogel povzročiti, ker tega tudi nikoli nisem hotel; in tako verjamem, da nisem storil nič slabega. Če pa sem s tem grešil, potem grešijo tudi starši do otrok, ki jim z neko resnostjo celo trdno zagotavljajo, da so na daljnih in visokih gorah drevesa, na katerih cvetijo in rastejo otroci kakor slive. Tam naj bi bili tudi zbiralci teh sadežev in ti naj bi bili nosili otroke naprodaj po vsem svetu. Tu in tam naj bi ti sadeži priplavali po potokih in rekah, ki izvirajo v tistih visokih gorah, in tam naj bi jih potem tudi prestregli.

4 To je vendar tudi velika laž, da si večje in neumnejše ni mogoče zamišljati; toda starši jo gotovo pripovedujejo dobronamerno, da bi s takšnimi izmišljenimi pravljicami obvarovali otroke pred nečistimi mislimi in jih tako sveže in zdrave na telesu in duši pripeljali do odraslosti; v tem ni menda prav nič slabega? In tako tudi jaz menim, da moramo laž, ki ni v bistvu niti najmanj slabonamerna, temveč ima po človeški spoznavni zmožnosti pogosto celo najboljši namen, imeti prej za krepost kakor za nekakšen greh!

5 In tako je naš institut pravzaprav poln laži in prevar; toda doslej nismo s tem povezali nobenega slabega, sploh pa ne oblastiželjnega namena - to se pravi, kolikor

daleč so segala naša spoznanja. Kaj vse se lahko iz tega razvije pozneje, pa ne zmoremo napovedati in zato tudi ne jamčiti, ker bodo naši potomci prav tako svobodni ljudje kakor smo zdaj mi.

6 Trdim celo, da so v začetku vsi ustanovitelji katere koli vere, v kateri je utemeljena vsa najboljša omika enega in drugega ljudstva, s svojim ljudstvom mislili povsem dobro in pošteno; toda poznejši potomci, in posebno nepoklicani, ki so se sami naredili za duhovnike, smešno slabe namestnike bogov na tej zemlji, so začeli izreke, ki jih niso nikoli prav razumeli, napačno razlagati; v svoj sebični in oblastiželjni blagor so dodajali nove, in njihovo neizpolnjevanje ostro kaznovali pod naslovom 'Božja volja', 'Božja beseda'; s tem so ubogo človeštvo pogosto najstrašneje mučili - o tem dandanes še preveč otipljivo pričajo zelo številni primeri!

7 Poglejmo le meni dobro znane zgodbe iz jeruzalemskega templja in takoj ob njih rimske tempeljske zgodbe, pa imamo že več kot dovolj dokazov, kako daleč je prišlo z Mojzesom in še dlje s pramodrostjo Egipta! In - nočem napovedovati zla - a pred teboj si upam trditi, da bo tvoj najčistejši božanski nauk, katerega poglavitne točke je mladenič že čudežno hitro prenesel mojim tovarišem, in o katerem sem slišal že toliko čudovitega, že po nekaj stoletjih imel povsem drug obraz.

8 Iz tvojih učencev se bodo razvili odposlanci in oznanjevalci tvojega božanskega nauka. Na vse strani ne bodo mogli priti; in spet bodo izbrali učence in jih naredili za učitelje in od časa do časa za duhovne predstojnike tvojega nauka; s tem je položen temelj za duhovščino in z njo za vsakovrstno praznoverje, kar bi lahko stavil tisoč proti ena!

9 In če bo sčasoma povsod tako, zakaj bi bil prav naš institut izjema? Povsod delujejo ljudje. Če bo njihov voditelj resnični Bog, ki bo učil in vodil, bo z njimi vse prav; ko pa bodo morali opraviti nujni preskus svobode, bodo takoj spet naredili kakšno zlato tele, kakor stari Izraelci v puščavi, ko se je Mojzes odpravil od njih na Sinaj, da bi prinesel zapovedi Najvišjega!"

68. Duhovščina kot najmočnejša ovira za širjenje Gospodovega nauka

1 (Roklus:) "Ti kot najpopolnejši, z vsemi Božjimi duhovi napolnjeni prerok, obdarjen z vso močjo in oblastjo, kakršne ni imel še nikoli noben človek na zemlji, gotovo vidiš, da se bo to zgodilo. Toda kdo more kaj za to? Tako pač je, zmeraj je bilo tako in bo tako tudi ostalo, midva stvari ne bova spremenila!

2 Dokler bodo ljudje imeli svoje meso in svojo prosto voljo, tako dolgo bodo na splošno tudi ostali to, kar so, in se bodo prilagajali vsem podnebnim razmeram v deželi. Kolikor dalje od nas, toliko hujše – to sem na svojih številnih potovanjih še prepogosto doživel! Kolikor bolj sem se oddaljil od te zdaj edine svetle duhovne točke, toliko bolj slepe in neumne ljudi sem našel tudi že prej v svojem ateizmu, in gotovo bi mi zbudilo še veliko večjo pozornost, če bi vedel vse, kar vem zdaj.

3 Sicer je zelo res, da ni teme, ki je ustrezna svetloba ne bi mogla v trenutku uničiti. V naravi je prav gotovo tako. Povsem drugo vprašanje pa je, ali lahko duhovna svetloba tako nenadoma prežene tudi duhovno temo. V nekem pogledu moja duhovna noč gotovo ni bila neznatna in mladenič jo je pregnal z nekaj besedami svetlobe; le da je v meni imel človeka, ki v znanosti ni ravno med zadnjimi in ki je v svetu pridobil že zelo številne izkušnje.

4 Zamišljajmo si ljudstvo, pogreznjeno v najbolj nesmiselno in najmračnejše praznoverje! Nanj bodo imele številne še tako svetle besede in celo več še tako opaznih znamenj komaj kakšen svetlobni učinek! Takšno ljudstvo bo potem še mračnejše in se bo prav v navzočnosti svetlobe izkazalo kot njen največji sovražnik, in potem se bo takšnemu bestialnemu ljudstvu šele prav stemnilo.

5 Za to nam ni treba segati daleč. Ozrimo se le v jeruzalemski tempelj: spomnimo se na farizejstvo v njem in zunaj njega, pa bomo imeli pred seboj toliko duhovne noči, da bomo nadvse presenečeni. Skušaj se jim približati s pravo notranjo duhovno svetlobo, le približno tako, kakor je prej mladenič prišel k meni, in zelo kmalu boš postal otrok smrti!

6 Kaj vse so že ti resnični hlapci in služabniki najtemnejše noči ukrenili proti našemu institutu! Če ne bi bili tako vsestransko gmotno podprti in bi nam lahko s katere koli strani prišli do živega, nas že zdavnaj ne bi bilo več! Če bi zdaj vstala Mojzes in Aron in učila resnico tako, kot sta jo učila v svojem času, bi ju takoj zgrabili in kamnali, ali bi jima kot nasprotnikoma dali piti prekleto vodo, in to prav gotovo pristno; imajo namreč dve, pristno, ki povzroči zanesljivo in neogibno smrt, in nepristno, ki ne more nikomur škoditi, ker sploh ne vsebuje strupa.

7 Če so kakšnemu grešniku, ki se je pregrešil zoper sebe ali še bolj zoper tempelj, iz kakšnega skrivnega razloga naklonjeni, mu dajo piti nepristno prekleto vodo. Kdor pa bi premočno nastopil proti njim, si lahko že ob prvi priložnosti s pristno prekleto vodo poteši žejo za vse večne čase. Da počnejo farizeji to v Jeruzalemu in tudi v drugih

krajih, je med vsemi vsaj nekoliko izobraženimi ljudmi zdaj vendar že tako znano, da se skoraj nihče več ne čudi. Vprašujem pa, kako bi mogla potem prava svetloba resnice razsvetliti takšno farizejsko noč?

8 In kakor je med farizeji in z njimi, tako je povsod, kjer je kakšna duhovščina. Četudi kje vsi ljudje sprejmejo resnično svetlobo, ker kmalu in zlahka spoznajo njeno blagodejnost, se ji bo duhovščina z vsemi sredstvi upirala in je ne bo sprejela, ker je od napuha in oblastiželjnosti tako neumna in slepa, da sploh ni sposobna spoznati blagodejnosti čiste resnice.

9 Dokler pa Bog in tudi svetne vlade prenašajo duhovščino, je z vso duhovno svetlobo toliko kot nič! Kajti ta nadvse sebična in oblastiželjna vrsta ljudi si bo zmeraj prizadevala sumničiti vsako višjo svetlobo in bo svojo staro nesnago slavila kot čisto zlato in jo vsiljevala sebi podrejenim ljudem.

10 Zato je moje glede tega celo polnoveljavno mnenje, da je treba predvsem vse, kar le malo diši po duhovščini, povsem odpraviti in tako očistiti stari Avgijev hlev in šele potem pustiti, da bo vzšlo resnično sonce duha nad vsemi ljudstvi hkrati; sicer umre vsako, še tako dobro seme, preden se lahko vsaj napol trdno ukorenini v prsti življenja.

11 V tebi, najbolj vzvišeni Mojster, spoznam polno Božjo moč, brez katere bi ti bilo povsem nemogoče opravljati dela, ki so mogoča edinole Bogu, ker se v njem združujejo vse neštete posebne sile in imajo v njem svoje praoporišče, iz katerega so samo one sposobne delovati. In ker sem to našel v tebi, je seveda tudi zanesljivo, da te tudi brezmejno spoštujem in ljubim; to boš z očmi svojega duha v mojem srcu in v mojih možganih videl še jasneje kakor oni mladenič tam.

12 Vendar pa ti brez strahu povem, da je ta tvoj trud in zanesljivo velika žrtev toliko kot povsem zaman in bo ljudem prinesla prav malo blagoslova, dokler bo noga le enega samega duhovnika stopala po zemljinih tleh. S svojo vsemogočnostjo bi moral Ti vse ljudi in tudi vse duhovnike na vsej zemlji nenadoma razbliniti tako kot tisto staro skalo v morju, potem bi morda omenjeno nekoč na zemlji lahko postalo povsem hvale vredno! Je pa na veke škoda tvojega truda in dela! Če bi še zmeraj tesaril z žago in sekiro, bi te farizeji gotovo pustili pri miru; tako pa te bodo kljub tvoji nedvomni božanskosti sovražili ter besno in srdito zasledovali na vseh tvoj ih poteh! Z vsemi sredstvi, ki so jim na voljo, bodo skušali uničiti prečudovito setev, ki jo zdaj seješ.

13 Kajti malokdo pozna farizejsko ljudstvo zemeljsko tako dobro kakor prav jaz, ker sem se moral največkrat bojevati s farizeji zaradi našega instituta! Zdaj smo jih sicer povsem potolkli in premagali in z vsem svojim besom nam ne morejo nič več, ker so naša obzidja močnejša od obzidja njihovega templja, vsi bolniki od blizu in daleč pa zdaj iščejo zdravje pri nas, ker zdravimo ljudi z resničnimi zdravili, medtem ko zdravijo templjarji z ničevimi izreki in mističnimi znamenji in najrazličnejšimi relikvijami - od Bog ve kod -, bolniki pa pri tem ne občutijo nobenega izboljšanja.

14 To zdaj iskreno priznavam Tebi, o Gospod in Mojster; Ti pa boš storil zdaj, kar Ti je všeč, - le našega instituta ne podri prej kakor jeruzalemski tempelj! To je zdaj moja roteča prošnja tebi; vsem pa bi bilo najljubše, če bi povsem po svoji modrosti hotel postati naš poglavar in vodja!"

69. Resnična življenjska pot

1 Jaz rečem: "Mojo besedo imate in Moj nauk; delajte in ravnajte se po tem, saj sem vaš Mojster in poglavar!

2 Moja oseba za obzidjem vašega samostana sploh ni potrebna, tem več edinole Moja beseda in Moje ime - toda ne morda le suho zapisana in izgovorjena s hladnimi, ravnodušnimi usti, temveč v dejanju, polnem vere in ljubezni do Boga in bližnjega -, tedaj bom sredi med vami, in kar boste hoteli v Mojem imenu, to se bo tudi zgodilo, in tako boste delali še večje reči kakor Jaz.

3 Kar delam Jaz, delam pred vašimi očmi, da bi vam dal veljavno pričevanje o samem Sebi, da bi vi ljudje iz tega lahko spoznali, da sem prav Jaz Tisti, ki od vekomaj izhaja iz Očeta, ki so ga napovedovali modreci in očaki.

4 Vi pa pričajte in boste pričali o Meni vsemu stvarstvu, ki je slepo in gluho, in boste v ta namen potrebovali več kakor potrebujem Jaz sam zdaj pred varni, ki ste vendar ostrovidni in dobro slišite!

5 Toda vaši lažni čudeži morajo povsem izginiti iz vašega instituta; kajti vsaka prevara je bolj ali manj satanov navdih in zato nikoli ne more peljati do nečesa, kar bi lahko imenovali resnično dobro! Dokler pa v zdravilnem institutu uporabljate kakšno lažno sredstvo, ne more uspeti noben čudež v Mojem imenu!

6 Če pa hočete delovati v Mojem imenu, moram tudi Jaz biti povsem v vas v vsej

polnosti resnice po ljubezni in najbolj živi veri.

7 Ko pa to dosežete, lahko rečete tisti gori: 'Dvigni se in se zruši v morje!' , - in zgodilo se bo po vaši volji! Toda dobro pazite, brez Mene ne zmorete ničesar!

8 Jaz pa bom pri vas vedno in neprenehoma, dokler boste najzvesteje ohranili Mojo besedo, Mojo ljubezen in najbolj živo vero Vame in boste prihajali brez hinavščine v duši! - Povej, ali si Me zdaj dobro razumel?"

9 Roklus reče: "Ne povsem, da bi lahko pred Teboj to odkrito priznal; slišal sem namreč nekaj o satanovem navdihu! To je isti najzlobnejši duh, ki naj bi bil po judovskem nauku zmeraj nevidni povzročitelj vsega zla in pogube na zemlji. Doslej sem imel to za judovsko alegorijo (simbolična predstava) in se ne morem dovolj načuditi, da sem zdaj to ime slišal iz Tvojih ust!

10 Resnično, imam te za najmodrejšega vseh ljudi in zdaj tudi trdno verujem, da obstaja najmodrejši in vsemogočni Bog, ki je ustvaril vse, kar napolnjuje neskončni prostor, in da si zdaj ti poglavitni nosilec Božjega duha; zelo pa se čudim, da mi zdaj prihajaš s staro judovsko pravljico o satanu in nazadnje celo še z najrazličnejšimi hudiči in morda tudi z judovskim peklom. Ali je satan v resnici nekaj ali kakšen hudič ali pekel? Res, prosil bi te, da mi to podrobneje razložiš."

70. Bistvo satana in materije

1 Jaz rečem: "Kako je treba razumeti vse to, kar ti je zdaj še nerazumljivo, boš bral v knjigi, ki ti jo je mladenič dal po Rubanu; sicer ti lahko že nasprotja, kot so duh in materija, življenje in smrt, ljubezen in sovraštvo, resnica in laž, nekoliko nakažejo, da mora vse to iz nekje izhajati, sicer ne bi nikoli moglo postati zaznaven pojav.

2 Če zlo ne bi izhajalo iz nekega temelja nastanka, od kod naj bi potem prišlo v človeški čut? Iz tega boš s svojo izurjeno miselno močjo morda vendar začel zaznavati, da vsega, kot so: resnica in laž in še več podobnih nasprotij, ni mogoče pripisati najvišjemu in najboljšemu Božjemu bitju!

3 Ali lahko doumevaš, da je Bog kot najvišja, najgloblja resnica sama, položil človeku v srce lažnivi čut, da bi ti potem grešil proti Božjemu redu in postal prostaški v svojem govorjenju in ravnanju? Oh, nikdar! Bog je ustvaril človeka duhovno po Svoji podobi, torej čistega, resničnega in dobrega.

4 Ker pa je duhovni človek tudi za svoj nadaljnji obstoj pogojno moral prehoditi pot mesa, si ga je po navodilu najvišjega Božjega duha moral izposoditi iz materije zemlje; in v meso je položena za človekovega duha preskusna nasprotna utež, ki se imenuje skušnjava!

5 Ta pa ne tiči le v človekovem mesu, temveč v vsej materiji; in ker materija ni to, kar se ti kaže, je za človeka, ki preskuša samega sebe, laž in prevara, torej navidezni duh, ki obstaja in ne obstaja. Obstaja zato, ker obstaja vabljiva materija za človekovo meso, vendar tudi ne obstaja, ker materija ni to, kar je videti.

6 In glej in razumi prav! Ta sleparski duh, ki je sam na sebi popolna laž, je prav duh vsega sveta materije in ravno to, kar se imenuje 'satan' ali 'poglavar vseh hudičev'. 'Hudiči' pa so posebni zli duhovi iz splošnega zlega duha, ki sem ti ga zdaj pokazal.

7 Človek, ki torej z ljubeznijo zajema vsakovrstno materijo in se v njej dejavno utemeljuje, greši proti Božjemu redu, ki mu je materijo začasno podložil pod njegovo bivanje le zato, da bi se z njo bojeval in se krepil za nesmrtnost z uporabo svoje povsem svobodne volje. In posledica greha je smrt ali uničenje vsega tistega, kar si je človekova duša prilastila iz materije, ker, kot sem ti pokazal, vsa materija ni nič v tem, v čemer se prikazuje.

8 Če torej ljubiš svet in njegov vrvež in se hočeš obogatiti z njegovimi zakladi, si podoben norcu, ki mu resno predstavijo lepo nališpano nevesto, vendar je noče in tudi ne hrepeni po njej; se pa z vso vnemo najbolj slepega fanatika vrže na nevestino senco in jo nad vse ljubkuje. Ko pa potem nevesta norca zapusti, odide z njo tudi njena senca! In kaj potem preostane norcu? Očitno nič!

9 Kako bo potem norec tožil, da je izgubil, kar je tako zelo ljubil! Toda tedaj mu bodo rekli: 'Slepi norec, zakaj nisi zgrabil polne resnice namesto njene sence, ki očitno ni bila nič?!' Kaj je senca sploh lahko drugega kakor pomanjkanje svetlobe, ki ga mora povzročiti vsaka trdna oblika na strani, nasprotni svetlobi, ker svetlobni žarek ne more prodreti skozi trdno in gosto telo?

10 Kar je tvoja senca v primerjavi s teboj, ko stojiš ali hodiš v svetlobi, isto je vsa materija in njeni zakladi v primerjavi z duhom! Nujno je prevara in sama v sebi laž, ker ni to, kar se kaže telesnim čutom.

11 Obsodba laži in prevare pa je prav v tem, da se mora pred očmi duha razodevati

kot nekaj minljivega in le kot zunanja, ustrezna senčna slika notranje, globoke resnice, medtem ko bi po slepi svetni ljubezni duše raje v resničnosti ostala to, kar je navidez."

71. Onstranska usoda duše, ki je postala materialna

1 (Gospod:) "Če pa je tako, kaj potem koristi duši, če bi za mesenega človeka pridobila vse materialne zaklade zemlje in se tako pogreznila v meso in njegov nizkotni, živalski pohlep, v svoji duhovni sferi pa bi potem trpela škodo in izgubila realnost resničnega življenja?! Od kod bo potem v onstranstvu vzela nekaj, da bo kot z ničevostjo materije nastali nič postala resnični nekaj?!

2 Da, prijatelj, kdor tu ima, temu je vsak dar dobiček, da ima potem še zmeraj več! Toda povsem drugače je s tistim, ki je sam po sebi nič in nima nič! Kako bi lahko nekaj dali tistemu, ki se je prej pustil ujeti laži in izničiti?!

3 Ali lahko naliješ tekočino v posodo, ki obstaja samo v tvoji zamisli, sicer pa nikjer, ali - če posoda tudi obstaja - ima toliko lukenj na vse strani, da bi jih komaj mogel prešteti? Ali bi obdržala eno samo kapljico?

4 A ko bi bila materija taka, kot je, trajna in nespremenljiva realnost - kar pa je nemogoče -, bi bila to, kar je resnica, in kdor bi jo pridobil, bi posedoval resnico; in ko bi duša prešla v materijo, bi postala resnična in trajna realnost!

5 Ker pa je materija le sodba duhovnega, in le-ta ne more in ne sme obstati, ampak obstaja le tako dolgo, da se duhovni praelement v njej zbere, spozna in potem, ko pridobi ustrezno moč, materijo okrog sebe razkroji in jo preobrazi v ustrezno duhovno snov, mora duša, ki je postala svetna in materialna, nazadnje deliti usodo materije.

6 Ko se materija razkroji, se to zgodi tudi duši. Razkroji se, vsaj večinoma, v substancialne, psihoeterične atome prasile, pri tem pa duši, potem ko odpade meso, ne preostane skoraj nič drugega kot en ali drugi živalskemu skeletu podoben osnovni tip brez svetlobe in pogosto skoraj brez življenja, ki ni niti najmanj podoben ljudem.

7 Takšna duša je potem v stanju, ki so ga z duhovnim vidom obdarjeni praočetje imenovali *she oul a* (pekel = žeja po življenju) in ga s tem tudi zelo resnično in pravilno označili.

8 Potemtakem pa je tudi vsa zemlja in skratka vse, kar moreš zaznati s svojimi

materialnimi čuti, resnični *sheoula.* To je smrt duše, ki je ali bi naj postala duh; kdor koli neha obstajati kot to, kar je bil, je kot to, kar je bil, tudi mrtev.

9 Duša je, potem ko odpade telo, tudi mrtva, če je iz prej opisanih vzrokov skoraj povsem izgubila svojo človeško naravo in ji je ostal kvečjemu živalski skelet. Zate nedoumljiva časovna obdobja bodo morala spet miniti, dokler ne bo takšna duša, ki se je pogreznila v vso materijo, postala človeku podobno bitje, in kako dolgo bo šele trajalo, da bo iz takšne duše šele nastal popolnoma nov človek!

10 Ti seveda misliš, da mora biti pri Bogu vse to mogoče tudi v trenutku. Jaz pa ti povem, da so pri Bogu mogoče vse stvari. Če bi hotel Bog imeti lutke in avtomate, je dovolj trenutek za to, da z njimi povsem napolni vse vidno vesolje!

11 Toda vsa ta bitja ne bodo imela svoje in svobodne volje in lastnega, samostojnega in samodejnega življenja. Gibala in premikala se bodo le po Božji volji, ki se bo pretakala po njih. Njihov vid bo Božji vid in njihove misli bodo Božje misli. Takšna bitja bodo takšna kot posamezni udje tvojega telesa, ki se nikakor ne morejo premikati in delovati brez tvojega prepoznavanja in hotenja.

12 Ali pa ni povsem drugače s tvojimi otroki, ki so tudi izšli iz tvojega mesa in krvi? Ti ne čakajo več na tvojo voljo; imajo povsem lastno življenje, prepoznavanje in hotenje. Sicer ti bodo sledili in bodo od tebe sprejemali nauke in zapovedi, vendar pa ne po tvoji, ampak zmeraj le po svoji lastni volji, brez katere bi jih lahko naučil tako malo kot kakšen izklesan kip ali kamen!

13 In glej, bitja s svobodnim spoznanjem in hotenjem, ki se morajo sama določevati in izpopolnjevati, in s tem tudi za večno ostati svobodna in sama sebe določujoča bitja, mora Bog ustvariti tako, da lahko to dosežejo!

14 Bog sme tu ustvariti tako rekoč le seme, oskrbljeno z vsemi življenjskimi sposobnostmi, zaprto kot v luščini; nadaljnji svobodnejši razvoj življenja in njegovo izoblikovanje morata biti prepuščena semenu samemu. Začeti mora pritegovati vase življenje iz Boga, ki ga obliva tudi od zunaj, in iz njega oblikovati lastno, samostojno življenje;

15 In glej, to ne gre tako hitro, kot misliš, ker embrionalno življenje ne more biti v sebi tako močno in dejavno kot od vekomaj najpopolnejše življenje iz Boga!

16 In ker ima vsaka, še tako pokvarjena duša zmeraj isti namen, ji tudi v onstranstvu za njen življenjski blagor ni mogoče pomagati drugače, kot si z malo sredstvi, ki so ji še na voljo, lahko pomaga sama in si po večnem Božjem redu tudi mora pomagati.

17 Upam, da sem ti zdaj dovolj jasno in razumljivo razložil, kaj je pravzaprav satan in kaj pekel in kaj prava večna smrt, in zdaj ti bo najbrž komaj preostalo še kakšno vprašanje, ki ti ne bi bilo dovolj jasno. Če pa ti kaj le še ni jasno, vprašaj, ker glej, sonce se nagiba k zatonu in potem bomo večerjali!"

72. Razlaga besede sheoula (pekel). O jasnovidnosti

1 Roklus reče: "Gospod in Mojster, zdaj sem videl, da sta tvoja modrost in uvid v vse stvari nedoumljivo globoka in odkrito moram priznati, da Ti kot le človek tega nikoli ne bi mogel vedeti in spoznati, če ne bi po Svojem duhu kar najbolj sodeloval pri stvarjenju vsega, - in zdaj mi je postalo svetlo in nadvse jasno zelo veliko tistega, česar si prej nisem nikoli mogel niti zamisliti! Ker pa si že bil tako dober, da si mi razložil tako izredne reči, Te prosim, da mi še nekoliko natančneje razložiš izraz 'sheoula' in večno smrt; to mi namreč še ni povsem jasno. To pomeni, da zadevo sicer za silo razumem; če pa bi trdil, da jo že povsem razumem, bi lagal samemu sebi! Razloži mi torej nekoliko natančneje ti dve stvari!"

2 Jaz rečem: "Torej poslušaj! *She,* tudi *shei* ali *shea* pomeni: 'žeja'; *oul* tudi *voul:* 'v samem sebi zapuščen človek', lahko bi rekli: 'živalski človek' (vol); *a:* 'po konsistenci tega, kar tvori notranjo modrost in spoznanje' .

3 Da pa je pod črko *a* treba razumeti to, spričuje oblika starih egiptovskih piramid, ki so v velikem merilu posnetek možganskih piramid in so ljudem rabile kot šole modrosti, o čemer še danes pričajo njihovo ime in notranja ureditev. *Pira mi dai* vendar očitno pomeni: 'Daj mi modrost!' In notranja ureditev je tudi bila takšna, da je človek, ki je bil v piramidi povsem ločen od zunanjega sveta, moral začeti gledati v svojo notranjost in najti svojo najbolj notranjo življenjsko svetlobo. Zato je bila v dolgih notranjih hodnikih takšne piramide zmeraj trda tema kot v rogu in ni postalo svetlo, dokler ni človek s svojo notranjo življenjsko svetlobo začel vse osvetljevati.

4 To se ti seveda zdi nekoliko čudno; le da je vse to kljub temu tako! Ko se namreč človeku odpre notranji vid srca, zanj na zemlji ni več noči in teme. Tako rekoč oprijemljiv dokaz za to so vsi zelo senzitivni in zamaknjeni ljudje. Ti s povsem zaprtimi očmi vidijo veliko več kot sicer tisoč ljudi z najboljšimi, najbolj zdravimi in

najostrejširni očmi; ti namreč vidijo skozi še tako trdno in nepresojno materijo, zlahka vidijo skozi vso zemljo in celo zvezde niso tako daleč, da jih resnično zamaknjeni (magnetični) ljudje ne bi mogli natančno pregledati.

5 Kako pa lahko ljudje pridejo v blaženo stanje zamaknjenosti - kadar in kakor pogosto hočejo -, to so poučevali in predvsem zelo dejavno vadili ravno v piramidah.

6 Ker so piramide rabile temu, so jih tudi zelo pravilno poimenovali z izrazom *she'oul a,* ki je označeval vse. Od tega je stari Hebrejec vzel svoj okrajšani *sheol',* Grk *schole,* Rimljan svojo *schol,* ter Perzijec in Indijec svojo *schehol ('Opomba prevajalca: Gotovo tudi Nemec svojo schule, prav tako tudi Slovenec svojo šolo').*

7 Ker pa so stari modreci v svojih zamaknjenih videnj ih zelo dobro vedeli, v kako zelo obžalovanja vredno stanje pridejo po odpadu telesa v onstranstvu tiste zelo materialne duše, ki so svet in same sebe ljubile nadvse, so tudi to obžalovanja vredno stanje imenovali *she oula,* pekel!

8 Da so takšno stanje v primerjavi s stanjem življenja resničnega modreca v Božjem redu označevali z izrazom 'smrt', je vendar povsem v skladu z resnico. In ker je to zmeraj in nujno ista in trajna lastnost vsega tistega, kar se imenuje 'svet' in 'materija', bo tudi jasno, zakaj so to imenovali 'večna smrt' !

9 Dokler duša tu ali onstran ostane v takšnem stanju, je tudi očitno v stanju večne smrti, rešitev iz tega stanja pa je gotovo nadvse težka življenjska naloga! Marsikatera duša bo potrebovala toliko let kot je star kakšen planet, dokler ne bo sama iz sebe spet prišla do rešitve! - Povej mi, ali ti je to zdaj jasno!"

10 Roklus reče: "Da, Gospod in Mojster vsega, zdaj mi je tudi to res povsem jasno; toda zdaj še eno majhno vprašanje: kako se lahko človek prestavi v zamaknjeno, vsevidno stanje! Ko bi vedel še to ali pa vsaj poti do tega, bi uporabil vsa sredstva, kar si je mogoče misliti, da bi se od časa do časa tudi sam zamaknil v takšno gotovo nadvse osrečujoče stanje! Gospod in Mojster vseh stvari, bodi tako dober in mi daj tudi glede tega nekaj dobrih namigov!"

11 Jaz rečem: "Egiptovske šole so propadle in jih torej že dolgo ni več; v Mojzesovih časih je začelo namreč v njih zelo škripati. Že tedaj so začeli dajati le zunanji pouk, Platon in Sokrat pa sta bila že skoraj zadnja, ki sta imela še nekaj pojma o notranji življenjski šoli.

12 Jaz pa sem zdaj prišel v meso tega sveta zato, da bi dal vam ljudem še boljšo življenjsko zapoved, po kateri se lahko vsak zamakne v najvišjo življenjsko modrost. In ta zapoved se na kratko glasi: 'Ljubi Boga nadvse iz vseh svojih moči in svojega bližnjega kakor samega sebe!' Kdor to izpolnjuje in v celoti tako dela, Mi je enak in bo prav s tem vpeljan v vso modrost ter njeno moč in oblast!

13 Kdor je poln ljubezni do Boga, v njem je tudi Bog navzoč s Svojo neskončno in brezmejno ljubeznijo in z njeno najvišjo svetlobo. Duša s svojim duhom potem uživa v vsej svetlobi modrosti iz Boga, in potem mora duša vendar tudi gledati in spoznati vse to, kar vidi in spozna Božja svetloba. In ker popolna večna Božja vsemogočnost in vsa oblast obstaja ravno v Njegovi brezmejni in neskončni ljubezni, more duša v tej Božji ljubezni le *hoteti* z voljo ljubezni Božjega duha, ki vlada v njej, in zgoditi se mora, kar duša hoče! - To je tako jasno in resnično, kot le more biti kaj na tem svetu jasno in resnično.

14 Toda še zdaleč ni dovolj to le vedeti in še tako živo verovati, ampak morate to povsem izpolnjevati v vseh še tako težkih življenjskih razmerah in se v tem vsak čas vaditi; šele nenehna vztrajna vaja naredi iz učenca mojstra!"

73. Kako Boga nadvse ljubimo. Človekovo resnično, Bogu všečno delo

1 Roklus reče: "Gospod in Mojster, kako pa lahko pridem do tega, da bom Boga, nevidnega, večnega Duha ljubil nadvse iz vseh življenjskih moči? Zdi se mi namreč, kot da bi bilo človekovo srce premajhno in premalo sposobno, da bi nadvse ljubilo neskončnega in večnega Božjega duha, ki si ga sploh ne more predstavljati.

2 Z ljubeznijo do bližnjega je lahko; toda z ljubeznijo do Boga, ki naj bi bila neskončna, je za nas, zelo majhne ljudi, gotovo nadvse kočljivo. Kako torej narediti, da bi lahko Boga ljubili nadvse?"

3 Jaz rečem: "Nič lažjega ni na vsem svetu! Opazujte Božja dela, Njegovo dobroto in modrost, in vestno izpolnjujte Njegove zapovedi, ljubite svoje uboge bližnje kot sami sebe in s tem že tudi ljubite Boga nadvse!

4 Če pa si ne moreš o Bogu ustvariti nobene predstave, ki bi te prevzela, poglej zdaj Mene in potem imaš pred seboj tudi tisto za večno veljavno in trajno obliko, pod katero si edino lahko predstavljaš tvojega Boga in Stvarnika. Bog je namreč tudi človek, toda v Sebi in iz Sebe večno najpopolnejši! Ko vidiš Mene, vidiš tudi vse! - Si

Me zdaj razumel tudi v tem?"

5 Roklus reče: "Gospod in Mojster vseh stvari, zdaj imam vse in hočem biti Tvoj služabnik! Toda pusti me v miru oditi! Nisem namreč vreden, da bi še dalj časa ostal pri Tebi."

6 Jaz rečem: "Kdor ima notranji mir, lahko gre, kamor hoče in zmeraj gre v miru! Ti pa si zdaj dosegel notranji mir, in če kam greš, greš v miru. Toda zdaj lahko s svojimi tovariši še nekaj časa ostaneš tu, kjer boš s svojimi še marsikaj slišal za poduk vas vseh!

7 Dan se je zdaj sicer že precej nagnil in sonce, ki je ves dan neskaljeno osvetljevalo zemljo, je pravkar doseglo rob gora in v nekaj trenutkih ga ne bomo več videli, in vsi lahko rečemo, da smo ta dan dobro preživeli. Pridno smo delali in smo v teh urah opravili več kot bi zgolj človeške roke opravile v letih. Kdor pa dela, naj tudi je in okrepi svoje ude! Vi ste tudi delali in zato tudi jejte z nami! Zato tudi lahko ostanete tu in večerjate z nami!"

8 Roklus reče: "Gospod in Mojster vseh stvari! Le kaj sem s svojimi tovariši tukaj naredil takega, kar bi lahko imenovali delo? Govorjenje ter izmenjava mnenj in izkušenj je vse, kar smo tu, sicer povsem brezdelno stoječ, naredili, - in tega menda vendar ne bomo imenovali delo?"

9 Jaz rečem: "Kjer koli in kadar koli je človek resnično delal za zveličanje svoje duše, tam in tedaj je tudi največ in najbolj nesebično delal; prava dejavnost za blagor in zveličanje lastne duše tako in tako povsem izključuje vsako drugo sebično dejavnost, ker sebičnost in samoljubje povsem izključujeta ljubezen do Boga in do bližnjega.

10 Kdor zemeljsko skrbi za svoje telo, išče zaklade tega sveta, rije v materiji in tako zakopava svojo dušo v sodbo in v smrt. Četudi je tak človek ves dan delal na polju s plugom in motiko s takšno vnemo, da se je zvečer prav pošteno kopal v znoju, je bil v primerjavi s tem, kar Jaz imenujem delo, vendarle brezdelnež, leni hlapec za polje Božjega kraljestva.

11 Kdor namreč za resnični cilj, ki mu ga je postavil Bog, ne dela v duhu primerno in pošteno v Božjem redu, gotovo tudi ne dela za časni in večni blagor svojega bližnjega, in Boga iskati in pobliže spoznati se mu ne zdi vredno truda. Kdor pa se ne trudi Boga najti in resnično spoznati, se še manj trudi za blagor svojega bližnjega, in

če že zanj kaj stori, tedaj stori to le zaradi samega sebe, da bi mu bližnji večkratno koristil za to, kar mu je on le enkrat storil dobrega.

12 Ti pa si zdaj iskal Boga in samega sebe - ter Boga in samega sebe našel; in glej, to je bila tvoja prava dejavnost, in povem ti, da si zdaj v nekaj urah storil več kot sicer v vsem svojem življenju! In zato že lahko ostaneš tu, si privoščiš pravi počitek in večerjaš z nami!"

74. Vprašanja o boleznih in njihovem zdravljenju

1 Roklus reče: "Gospod in Mojster vseh stvari! Vsaka beseda iz Tvojih ust je več kot najčistejše zlato in ena resnica potrjuje drugo! Tudi nobena Tvoja beseda svetlobe in življenja ni pri meni padla na nerodovitno zemljo in zdaj čutim v sebi, da bodo iz tega gotovo zrasli najbolj blagoslovljeni sadovi za žitnice resničnega življenja; toda ker mi je že dana milost, da govorim s Teboj, bi tudi rad, da mi razjasniš, ali naj v prihodnje zdravimo bolezni s svojimi naravnimi zdravili ali le v najtrdnejšem zaupanju v Tvoje ime? Prišlo mi je namreč na misel, da morda ne bi bilo zmeraj v skladu s Tvojo Božjo voljo, da bi ozdravili prav vsakega bolnika. Med njimi so vendar tudi taki, ki jim Tvoja Božja ljubezen in modrost pošlje telesno ali tudi kakšno duševno bolezen zato, da bi se poboljšala njihova duša.

2 Še preveč znano je, da pogosto telesno najbolj zdravi ljudje nravno niso najkrepostnejši. Da, telesno zdravje človeka pogosto naredi objestnega, ljubitelja sveta in uživaškega, bolniki, posebno tisti, ki trpijo zaradi kakšne kronične bolezni, pa navadno hirajo potrpežljivo, krotko in vdani v Božjo voljo; redko jih slišimo tožiti, polni so ponižnosti in niso nevoščljivega srca. Mar se njihov dobri duševni značaj ne bi morda spremenil, če bi jih nenadoma povsem ozdravili?

3 In še nekaj: Gotovo je vsakemu človeku določeno, da bo telesno umrl, - in če ne bi bilo tako, bi morali ljudje še od Adamovih časov telesno živeti. Če pa vse, staro in mlado, kar pride k nam bolno, tudi na smrt bolno, takoj spet povsem ozdravimo in tudi mi sami drug drugega, mora smrt postopno postati resnično nekaj zelo redkega na tem svetu, posebno če bodo zaradi Tvojega nauka sčasoma morda tudi vojne postale odveč!

4 Če nekoga, ki je pri nas iskal pomoči, ne bomo ozdravili, bomo veljali za trde in brezčutne ljudi; če pa Ti ne dopustiš, da bi nekdo, ki smo ga že večkrat ozdravili, recimo desetič, spet ozdravel kljub naši volji in našemu prizadevanju, bodo dvomili o

moči Tvojega imena ali pa bo naše zaupanje vanj omajano in vera ljudstva bo doživela brodolom! V materiji živečih ljudi pač ne bomo pripravili do tega, da bi, zato da bi si pridobili višje življenje v velikem onstranstvu, začeli to zemeljsko življenje tako malo ceniti, da ob bolezni ne bi zanj storili nič več.

5 Še sto in večletni starec bi segel po zdravilu, s katerim bi si podaljšal življenje celo tedaj, ko bi vedel, da ga po odložitvi njegovega trhlega telesa čaka največja mogoča milina. Da je človekova sla po zdravem in kolikor mogoče dolgem življenju na tem ušivem svetu, pogosto celo v povsem slabih razmerah nenasitna, nas na splošno uči več kot tisočletna izkušnja; in če bodo ljudje bolj na splošno vedeli, da lahko le moč Tvojega imena ozdravi vsako njihovo bolezen, da v nujnem primeru celo mrtve znova obudi v življenje, nas bo ljudstvo nenehno oblegalo.

6 Menim, da natančnejše navodilo glede tega za nas in tudi za kogar koli drugega ne bi bilo odveč! Ali pa si za ljudi, ki bodo živeli povsem v Tvojem redu, odslej morda povsem odpravil staro telesno smrt, tako da bodo odslej ljudje takoj živeli naprej z že poveličanimi telesi, telesna smrt pa bo ostala le delež grešnikov proti Tvojemu nauku in proti Tvojim zapovedim?

7 Gospod in Mojster vseh stvari! Glej, žarki zahajajočega sonca še zelo zlatijo večerno nebo in lunin srp in zvezda večernica pošteno tekmujeta, da bi nadomestila svetlobo očeta dneva v zatonu. Tako prečudovit je pogled na tvoje svetleče stvari, o Gospod; toda še neskončno čudovitejši je občutek notranje svetlobe, ki iz Tvojih ust razsvetljuje naše temne kotičke življenja! Ker je torej še čas, mi še pred večerjo razloži to, česar si sam nikakor ne morem razložiti!"

75. Bolečina, bolezen in smrt

1 Jaz rečem: "Prijatelj Moj, raziskoval bi torej nekaj, česar ni treba vedeti niti tebi niti komu drugemu, ker je to samo Moja stvar, to pa pomeni toliko kot: To je stvar večnega Očeta v nebesih, torej red, v katerem niti Jaz sam, kar zadeva meso, ne morem, ne smem biti in tudi ne bom izjema.

2 Kar je obleklo meso, ga bo tudi moralo spet sleči, z bolečino ali brez nje, to je popolnoma vseeno; po ločitvi bo prenehala vsa tosvetna bolečina. Zrak, ki ga bo vdihavala človekova duša na drugem svetu, bo povsem drugačen kakor zrak tukajšnjega materialnega sveta. Kjer ni več smrti, tam tudi ni več bolečine, ker je bolečina mesa zmeraj le posledica delnega ločevanja duše od mesa.

3 S tem pa sploh ni rečeno, da bi bila duša v svojem čistem stanju brez čustev in občutkov, ker brez tega bi bila vendar očitno mrtva; toda v svoji naravi ustreznem svetu ne bo našla ničesar, kar bi jo sililo, mučilo in stiskalo in s tem povzročalo občutek bolečine, in tako tudi nikoli ne bo občutila nobene bolečine.

4 Je mar celo povsem zdrav človek v svojem mesu nesprejemljiv za občutek bolečine, ker še nikoli ni bil tako nesrečen, da bi bil bolan, in še nikoli ni od nikogar dobil udarca ali vboda?! Pri njem bi torej manjkal le vzrok, ki povzroča bolečino.

5 Poglavitni vzrok za bolečino, ki jo zmeraj občuti le duša, nikoli pa meso, je torej v pritisku, ki ga na kateri koli življenjski del duše izvaja meso, ki je postalo preleno in zato tudi pretežko.

6 Zato lahko začasno ozdravimo vsako bolezen, če znamo olajšati maso mesa; toda za starost mesa ni več olajšanja, čeprav bo človek, ki živi v skladu s pravim redom, še v zelo visoki starosti le malo tožil nad bolečino. Njegovo meso bo do zadnje ure ostalo še povsem gibko in prožno in duša se bo lahko postopno in komaj opazno izvila iz svojega mesa v pravem, boljšem in resničnem redu. Sicer pa tudi v najvišji zemeljski starosti ne bo želela, da bi se ločila od mesa; ko pa bo zaslišala njej dobro slišni, osrečujoči klic iz nebes: 'Pridi iz svoje ječe v naj svobodnejše, večno, resnično življenje!', pa tudi ne bo odlašala niti sekunde, da bo zapustila svojo trhlo zemeljsko hišo in izstopila na svetlobne livade resničnega, večnega življenja.

7 Tega ne boste mogli nikoli preprečiti z nobenim zeliščnim sokom in tudi z oblastjo Mojega imena ne, ker to ne more biti volja Mojega duha. Z močjo Mojega imena pa boste lahko delali resnične čudeže le po Moji volji, ki se vam bo dala najjasneje spoznati v vaših srcih, nikoli pa zoper njo. Zato tudi morate predvsem Mojo voljo, ki je resnična Božja volja, narediti za lastno, in potem se vam ne bo moglo ponesrečiti nič, kar boste hoteli iz Mene in zato torej iz Mojega večnega reda.

8 Zato ni mogoče, da kdo zaradi vam podeljene zdravilne moči v Mojem imenu in po njem nikoli ne bi umrl. Seveda ne smete ozdravljenja odkloniti nikomur, glede katerega vam bo Moj duh rekel v srcu: 'Temu bodi pomagano!'; če pa bo Duh rekel: 'Tega pusti v nadlogah njegovega mesa, da se bo njegova duša nasitila skominov po poželenju mesa!', tedaj ga pustite in ga ne ozdravite njegove mesene bolezni - pretrpeti jo namreč mora za zveličanje svoje duše!

9 In tako zdaj spoznaj, da je bila tvoja zaskrbljenost nekako odveč. Vstopi torej v Moj

pravi red in vse se ti bo razjasnilo. Če imaš morda še kak pomislek, govori, preden bo naš gostitelj prišel z večerjo iz nove kuhinje!"

76. Svoboda človekove volje

1 Roklus reče: "Da, Gospod in Mojster vseh stvari, če lahko štejemo (*v izv.: efektuiramo)* za čudež samo tisto, kar hočeš edino Ti, in sicer vse v Tvojem celotnem prasvetno - naravnem, večnem redu, tedaj vendar naše svobodne volje ni, in čudeži, ki bodo tu in tam še vendarle zelo potrebni kot najboljši in najučinkovitejši dokazi za oblast in moč Tvojega imena, bodo postali na tej zemlji zelo redki!

2 Čudeži Tvoje volje se tako in tako dogajajo dan za dnem, če to hočemo ali ne, in naša volja je v primerjavi s Tvojo zmeraj enaka piškavemu orehu. Sonce, Luna in zvezde vzhajajo in zahajajo brez naše volje; in prav tako zeleni zemlja in rodi svoje sadove; in oblaki se zgrinjajo in vetrovi se igrajo z morskimi valovi in prihaja zima in poletje in časi minevajo in se nikoli več ne vračajo, povsem brez naše volje! Vseeno je, ali to hočemo ali ne. Toda kako je potem z večkrat tudi potrebnimi posebnimi čudeži?"

3 Jaz rečem: "Da, ljubi Roklus, s teboj se je še vedno zelo težko uskladiti, ker imaš v sebi še preveč zemeljskih nazorov in ozirov!

4 Glej, kdor svoje roke položi na plug in se pri tem ozira nazaj, še ni primeren za Božje kraljestvo! Ali meniš, da je morda Bog v Svojem najjasnejšem mišljenju in hotenju tudi tako enoličen in tog kot otrdeli led na severu?

5 O človek, spoznaj prej prav Boga in Njegovo vsemogočno voljo in potem boš tudi spoznal, ali človek, katerega srce je polno Božjega duha, ne more hoteti in storiti nič drugega, kakor le tiho in potrpežljivo z večno Božjo voljo dopuščati, da mineva dan za dnem, in blaženo opazovati, kako različna zelišča rastejo, cvetijo in se potem spet posušijo.

6 Če si je Bog ljudi domislil le za to, jim nikoli ne bi dodelil svobodne volje, temveč bi jih lahko ustvaril enake morskim polipom, četudi v človeški obliki, da bi rasli iz zemlje kot gobe in bi se hranili s sesalnimi koreninami, s katerimi bi bili pritrjeni v zemljo; potem bi lahko noč in dan gledali, kako zvezde po Božji volji vsaj navidez vzhajajo in zahajajo in kako lepo raste trava okrog njih! Svobodnega premikanja sploh ne bi potrebovali; saj tako in tako ne bi imeli svobodne volje, zmeraj enako in stereotipno

Božjo voljo pa bi kot kipi spuščali skozi sebe še veliko bolje kot še tako pobožen in Bogu vdan človek s svojo voljo!

7 Človek, ki še vedno ima lastno voljo in se svobodno giblje, se lahko nekoč celo ob vsej svoji estetiki domisli, da bi naredil nekaj korakov po lepi trati; in tedaj mora neogibno po Božji volji in Njegovem večnem redu pohoditi pokončno rastočo in stoječo travo in poleg tega še marsikateri listni pršici pred časom upihniti luč življenja! - Ali zdaj že počasi uvidevaš, kako neumno je, da si zaskrbljen?

8 Zdaj pa si šele zamisli, da človek svobodne volje za svojo telesno prehrano s svojimi zobmi melje ne le vsakovrstne sadeže polne semen, in jih potem kot hrano za svoje telo požira brez milosti in prizanašanja, temveč se loti celo vsakovrstnih živali, ubija jih in nazadnje tudi prav pohlepno zaužije njihovo pečeno meso. Tu in tam si izbere velike prostore, na katerih so prej več tisočletij rasli najlepša trava, zdravilna zelišča, grmi in drevesa v najlepšem in nemotenem Božjem redu, in potem gradi na njih mrtve hiše in mesta. Da, prijatelj, ali more biti to po Božjem redu, kot si si ga zamislil, prav?

9 Ali, če bi si skrajšal nohte, brado in lase, ki so sčasoma postali predolgi, ali ne bi ravnal proti Božjemu redu, po čigar stereotipni volji nohti, brada in lasje takoj spet rastejo naprej in nočejo ostati tako kratki, kot si jim s škarjami določil mero?

10 Če Bog nikakor ne bi hotel, da bi kakšno svobodno misleče in hoteče bitje ravnalo proti stereotipnosti Njegove stvariteljske volje in uničevalno posegalo v obstoječi, zmeraj nespremenljivo enaki red tako v velikem kot v malem, bi mar ravnal modro, da Si je ustvaril bitja, ki so že zaradi svojega obstoja prisiljena uničevalno posegati v prastvarjenjski red, ki je vendar tudi delo istega vsemogočnega in nadvse modrega Boga?!

11 Če pa Bog, Gospod in Stvarnik vseh stvari in bitij dopušča, da Mu živa bitja, posebno svobodno misleči ljudje, ki so obdarjeni s svobodno voljo, uničujejo gozdove, podirajo drevesa, iz njih gradijo koče in hiše in največji del tega pokurijo, Mu pohodijo najlepšo travo, jo pokosijo in kot seno pokrmijo kravam, volom, oslom, ovcam in kozam, in tudi nikogar ne kaznuje ob nešteto posegih v Njegov stereotipni red, koliko manj bo s Svojo vsemogočno voljo posegel tam, kjer gre za preobrazbo najmanjše človekove svobode volje v največjo Božjo!

12 Ali nisi videl, kako je prej mladenič, ki je v bistvu tudi le Božje ustvarjeno bitje, v

nasprotju s stereotipijo prabožanske volje kamen spremenil v zlato? Ga je zato, ker je tako silno posegel v Božji temeljni red, poklical kdo na odgovornost? Nasprotno, to je naredila le Božja volja, združena z mladeničevo!

13 Če izpolnjuješ lahke Božje zapovedi in Boga resnično nadvse ljubiš, boš vendar očitno čedalje bolj združen z Božjim spoznanjem in hotenjem. Torej boš čedalje modrejši in prav toliko tudi močnejši in uvidevnejši v hotenju. Tvoja notranja luč iz Boga bo povzdignjena v vsevidnost, s katero ne boš le čutil še obstoječe življenjske temine, temveč boš gledal delujoče življenjske sile, in ker boš imel najsvobodnejšo Božjo voljo, jih boš lahko tudi določal, da postanejo tako ali drugače dejavne. In prav zato, ker posebno in posamično spoznaš in uzreš neštето sil, ki izhajajo iz Boga, se jih lahko kot imetnik najsvobodnejše Božje volje polastiš in jih tudi določaš in povežeš za kak moder namen in takoj bodo dejavne prav tako, kot če bi jih sam Bog neposredno določil za kakšno dejavnost.

14 V se sile, ki skozi vso neskončnost izhajajo iz Boga, so kot neštete roke istega vsemogočnega Boga in ne morejo obstajati in biti dejavne drugače kot edino na pobudo Božje volje, ker v bistvu niso nič drugega kot izžarevanje Božje volje.

15 Ko človek svojo najneznatnejšo svobodo volje združi z neskončno veliko Božjo, povej, ali si je mogoče misliti, da bi le nemo opazoval Božjo voljo, in ali človek, ki je postal tako velik prostovoljno, s to svobodno voljo iz Boga ne bo zmogel marsičesa narediti!"

77. O pravi in nepravi vnemi

1 Roklus reče: "Da, Gospod in Mojster vseh bitij in stvari, zdaj, po tej Tvoji premilostni razlagi vidim marsikaj v drugačni luči in marsikatera prej nerešljiva uganka je povsem razvozlana! Da, zdaj začenjam tudi nekoliko razumeti, kaj je pravzaprav človek in kaj naj išče in doseže na tem svetu, in po Tvoji besedi tudi more in pravzaprav mora doseči! Da, zdaj je seveda nadvse osrečujoče lahko spoštovati Tvoje zapovedi in dobesedno izpolniti Tvojo voljo; zdaj namreč lahko vidim in celo z rokami otipam tisto, kar moram nujno prejeti iz Tebe! Kajti če vidim kak kraj še tako daleč pred seboj in hodim naravnost proti njemu, ga moram navsezadnje nekoč vendarle doseči!

2 Zdaj pa ne morem storiti nič drugega, kot da se Ti za trud z menoj predvsem zahvalim iz vseh svojih življenjskih moči in Ti zagotovim, da bom postal in ostal Tvoj najvestnejši učenec. Zagotavljam Ti tudi, da bom storil vse, da bom naš institut očistil

starega posvetnega in lažnega balasta, in odslej ne bom počel nič drugega kot le to, kar je združljivo s Tvojim naukom, o Gospod in Mojster!

3 Že zdaj čutim v sebi prej nikoli občuteno moč, pred katero bi se v trdnem zaupanju Vate morale umakniti gore, in zaradi katere bi morali vsi mrtvi vstati iz grobov! Kaj bo šele sledilo potem, ko bo moje življenje v prihodnje postalo povsem Tvoja volja, in kolikšno moč bo zadobil naš institut, ko bodo vsi njegovi člani enako mislili in hoteli?!

4 Zato nobenega odlašanja več! V stanimo in vse roke naj se lotijo novega dela iz Boga! Kdor odlaša, najhuje greši proti zveličanju celotnega človeštva na vsej zemlji!"

5 Jaz rečem: "Tvoja vnema bi bila kar dobra in to, kar si se na menil, boš tudi uveljavil; toda tvoja zdajšnja vnema je še zelo podobna ognju goreče slame, ki tudi takoj zagori v silnih plamenih, da bi si človek mislil: Če bo šlo tako naprej, bo že v nekaj trenutkih zagorela vsa zemlja! Toda v nekaj trenutkih je velikega plamena konec in potem še komaj opazimo, kje je zgorel velik razrahljan kup slame!

6 Prava vnema se stopnjuje kot svetloba in toplota vzhajajočega sonca. Če bi se sončna svetloba in toplota takoj zjutraj pojavili z afriško opoldansko vročino, bi uničevalno vplivalo na rastline in živali, to lahko vsak dober in izkušen kmet opazi že pri tako imenovanih sončnih bliskih.

7 Sončni blisk se pojavi, ko je ob nevihti nebo gosto pokrito z deževnimi oblaki in že tudi dežuje; nenadoma pa, ko so zemlja in njeni plodovi že nekoliko ohlajeni, se oblaki zaradi kakšnega zračnega toka pretrgajo in sončna svetloba in toplota zaobjameta rastline in drevesa in mnogovrstne nežne živalce in glej, zaradi tega je povzročena škoda večja, kot če bi vso uro pošteno padala toča! - Ta primer sem ti navedel le zato, da bi ti praktično pokazal, kako hitra vnema ob nepravem času pogosto veliko več uniči kot pa koristi.

8 Zato tudi ti zdaj v vašem institutu ne posekaj z enim udarcem vseh starih in zelo trhlih dreves, temveč s pošteno vnemo povsem neopazno in postopno in šele tako boš v svojem institutu razširil pravi blagoslov! Toda z enim udarcem, prijatelj Moj, to ne gre! Za to so potrebni še številni pogovori med vami samimi in potem izkazovanje novih čudežev v Mojem imenu! In šele ko boste vsi, ne le ti sam, vpeljani v to novo svetlobo, šele tedaj bo mogoče vse staro izruvati z najboljšim uspehom.

9 Ko moder kmet opazi, da klije s čisto pšenico tudi plevel, ga pusti rasti do žetve.

Šele ob žetvi ukaže ločiti plevel od pšenice, in tako mu ostane zdrava pšenica, plevel pa posuši in sežge na polju in tako pognoji zemljo. Glej, Jaz sam imenujem takšno ravnanje modro in v skladu z resnico!

10 Verjemi, da bi z vsem Jeruzalemom in njegovimi farizeji opravil prav tako hitro kakor prej s tisto skalo v morju; toda ta vnema bi Mi obrodila slabe sadove! V si, ki bi izvedeli, da sem s Svojo božjo vsemogočno st jo povzročil to opustošenje, bi sicer pristopili k Meni, vendar gotovo ne po poti prepričanja, temveč po poti samoobsodbe. Zaradi strahu in bojazljivosti se nihče ne bi upal premakniti; vsak bi kakor stroj počel tisto, kar bi Jaz zahteval od njega!

11 Ali pa bi bilo to oblikovanje svobodne volje kot največje dobrine vsake človeške duše in njen dvig k najvišji potenci najsvobodnejše Božje volje, v kateri edini obstaja in more obstajati najvišja življenjska blaženost?!"

78. Razvijanje svobodne volje. Slaba stran pretirane vneme

1 (Gospod:) "Da pa je najvišja blaženost življenja ravno v posedovanju povsem nevezane svobodne volje in njene zmeraj najuspešnejše dejanske učinkovitosti, to najmočneje dokazujejo sebičneži in oblastiželjni ljudje že na tej zemlji!

2 Da bi imel vsaj nekoliko oblasti, bi marsikdo rad dal vse svoje imetje! Le kdo sovraži krono, prestol in žezlo, posebno če se na prestol lahko zavihti sam!?

3 Toda le zakaj imajo ta tri znamenja oblasti tako neizrecno vrednost v očeh ljudi? Odgovor je povsem blizu in povsem v naravi stvari. Ker ta, ki sedi na prestolu, sme in more najsvobodneje in najučinkoviteje na svetu uveljavljati svojo voljo!

4 Potem pa ko ta sedi na prestolu, bo vsak že nadvse srečen, če mu bo vladar zaupal kakršno koli službo, v kateri lahko potem tudi on, četudi le v vladarjevem imenu, igra manjšega vladarja in daje nekoliko več duška svoji svobodni volji. Sicer najkrepkeje zatira svojo svobodno voljo, zato pa si vladarjevo voljo naredi docela za svojo, čeprav se z njo pogosto sploh ne strinja; toda to počne, da bi lahko vsaj malo sovladal in nekoliko uveljavljal svojo voljo. Posebno pri visokih državnih uradnikih so tu in tam zmeraj priložnosti, da uveljavijo svojo zares svobodno voljo, in to je človeku že na tej zemlji največja blaženost.

5 Kaj pa je lahko ta blaženost v primerjavi s tisto, ki izvira in mora izvirati iz združenja

tukaj nadvse omejene človeške volje z Božjo voljo za vso neskončno st in večnost?!

6 Toda preden se to lahko zgodi, boš sam spoznal, da se mora najresneje in najmodreje razviti človeška volja skozi vse življenjske stopnje, sicer bi bilo nadvse nevarno človekovo svobodno voljo obdariti z učinkovito popolno oblastjo!

7 Da pa bi človekovo voljo usposobili za to, je treba delovati tako, da se človek povsem prostovoljno poda na pota svetlobe in na njih napreduje z vso ljubeznijo in svetnim samozatajevanjem tako dolgo, dokler s svojo lastno dejavnostjo in popolnim samoodločanjem ne doseže pravega cilja.

8 Pri tem pa ne pomaga niti zunanja niti notranja prisila, vsaka od njiju je sodba, s katero nikoli noben človeški duh ne more doseči svobodne volje. Dokler pa tega ne more, tudi nikoli ne moremo govoriti o združitvi njegove volje z najsvobodnejšo voljo v Bogu!

9 Zato je treba ljudi le z najmodrejšim poukom najprej pripeljati do tega, da prav spoznajo sebe in edino resnično Božje bitje, in to z vso mogoč o dobroto, potrpežljivostjo in največjo krotkostjo; le trdovratno uporne značaje, pri katerih tiči v ozadju skoraj povsem nesmiselna hudobna zlonamernost in resnično hudičeva škodoželjnost, se mora pregnati s svetno zunanjo kaznijo, vendar nikakor s kakšnim prehitrim čudežem, ki bi jih kaznoval.

10 Pri tem je namreč treba zmeraj imeti pred očmi in srcem, da je tisti, ki ga je treba kaznovati, tudi človek, ki ga je prav tako treba pripeljati do tega, da zna prav uporabiti svojo svobodno voljo, in da zlahka kak hudobni in maščevalni demon tako in tako obvladuje njegovo meso in iz sicer morda povsem nedolžnega človeka naredi pravo pošast!

11 Zato je treba vsako pretirano vnemo celo pri najboljši stvari tako dolgo krotiti, dokler ne doseže tiste skromne zrelosti, ki skuša nezadržno in vztrajno doseči vse z mirnim in ljubečim premislekom in modrim preračunavanjem s sredstvi, ki jih ima na voljo, pri tem pa nenehno upoštevati živi predmet obravnave v vseh njegovih stopnjah in razmerah.

12 Zdaj menda že korenito spoznavaš, da Mi vaš institut, kakršen je še zdaj, ne more ugajati! Toda če bi temeljil še na stokrat slabših načelih kakor zdaj, bi ga bilo prav tako nemodro nenadoma obsoditi in uničiti, kot če bi zdaj v trenutku odstranil z zemlje

Jeruzalem ali veliko hujši poganski Rim.

13 Odslej si torej prizadevaj le za to, da tako postopno, kot gre vse tako rekoč samo od sebe, odstranite vsako laž iz svojega instituta, tako bo polna resnica postopno izboljšala institut in ljudstvo, ki mu je privrženo! Če pa bi hotel s svojimi tovariši takoj obrniti tisto, kar je spodaj, na vrh, in tisto, kar je na vrhu, navzdol, bi te mnogi tovariši v institutu razglasili za blaznega in ponorelega in bi te skušali na vse mogoče načine narediti neškodljivega za institut, ki ga imajo za nadvse smotrno urejenega; tako bi ti onemogočili, da bi povsem počasi in neopazno odstranil vso laž iz instituta in na njeno mesto postavil najpopolnejšo resnico."

79. Gospodovi namigi o Njegovi zadnji večerji in Njegovi smrti na križu

1 (Gospod:) "Jaz sem najzgovornejši zgled za to. Zdaj poznaš Mene, Moj nauk in njegovo resnično življenjsko težnjo. Poznaš tudi Mojo oblast, s katero bi lahko vso to zemljo spremenil v nič prav tako hitro in zlahka kot prej tisto tebi dobro znano staro skalo v morju! Toda tedaj bi vendar moral nazadnje sam Sebi zaklicati: 'Če bi hotel imeti nič namesto sveta, polnega Svojih ljubljenih otrok, ki sem jim dal njihovo naravo in sestavo, potem bi bilo boljše, da zemlje že od začetka sploh ne bi ustvaril!' Toda zemlja in ljudje so zdaj pač tu in zato je treba z vso ljubeznijo in potrpežljivostjo vse to ohranjati in voditi po modrosti iz Boga, da se od vsega tega, kar nosi in vsebuje ta zemlja, ne bi izgubil niti sončni prahec!

2 Da, povem ti: Moji najhujši nasprotniki in zanesljivo najslabši ljudje na vsej zemlji so očitno farizeji in pismouki v Jeruzalemu in okrog njega; toda preden bi jih sodil in dal pribiti na križ, bom rajši dopustil, da bodo oni isto storili Meni samemu!"

3 Tedaj Roklus skoči kvišku in reče: "Ne, ne, Gospod in Mojster! To bi pomenilo res pretirano potrpežljivost! Zaradi peščice barab v Jeruzalemu - četudi bi se vsi razblinili v nič - ne bo Božje kraljestvo niti na tej zemlji, še manj pa v onstranstvu doživelo brodoloma; zato proč s črno zmajevo zalego, Ti pa ostani!"

4 Jaz rečem: "Kakor zdaj razumeš to stvar, tako tudi govoriš! Vendar po približno treh letih od zdaj te bo tvoj lastni duh naučil drugega in boljšega; zato pustimo zdaj to in se pripravimo na večerjo! Miza bo nekoliko podaljšana, in vi, z Rubanom, trinajst po številu, boste našli dovolj prostora ob njej in predstavljali podobo prihodnje večerje, ki bo analogno podobna Moji zadnji na tej zemlji!"

5 Roklus reče: "Gospod in Mojster! Nenadoma postajaš mističen in skrivnosten; od kod in zakaj to?"

6 Jaz rečem: "Prijatelji, veliko bi vam še imel povedati, toda zdaj tega še ne bi mogli prenesti! Ko pa bo po tisti zadnji večerji prišel v vaša srca Sveti Duh, vas bo popeljal v vso polnost najbolj žive resnice, in šele tedaj boš povsem razumel, kaj sem ti zdaj povedal. - Toda zdaj že prihaja Marko s skledami, zato se pripravimo za veselo večerjo! Vaša miza je že pripravljena in pogrnjena."

7 Po teh Mojih besedah se Roklus globoko prikloni pred Menoj, nato gre k prijateljem in tovarišem in reče: "O odhodu zdaj ni niti govora, prej se moramo udeležiti večerje, ki jo pravkar nosijo na mize, in sicer pri Gospodovi mizi tam! Gospod in Mojster hoče tako in tega ni mogoče odkloniti. Zato pridite hitro z menoj in sedite k prostemu delu mize tam, kjer gospoda že dolgo sedi!"

8 Ruban reče: "Oh, to pa ne bo preveč dobro za nas! Mi ničeta poleg Velikega Gospoda vseh gospodov zemlje!"

9 Roklus reče: "Naj bo, kakor hoče! Gospod in Mojster vseh stvari pač hoče tako, nam pa pri tem ni treba storiti nič drugega kot ubogati, in to z najbolj veselim srcem na svetu! Zato pojdimo, da nas ne bodo čakali! Obenem pa sem že res pošteno lačen in se od srca veselim obilne in dobro pripravljene večerje! Poleg hrane vidim, da prinašajo na mize tudi cele vrče in velike čaše polne vina, in ljubki mladenič, kot se zdi, prav posebej skrbi za našo mizo; zato le pojdimo hitro tja!" Nadaljevanje >>

Jakob Lorber
Janezov veliki evangelij
knjiga 5